

Elogi del ball

No sé si a vostè, estimat lector: *mon semblable, mon frère*, en certes tardes d'estiu, l'angoixa pren la forma de serp que estrangula o d'escarabat atònit que mira des de l'aigüera. A mi sí que em passa. Per torear aquesta angoixa, una de les coses millors que he pogut fer és fer bategar el cor a més de cent deu pulsacions per minut. Llavors l'ànima es refresca i s'irriga. Tot s'hi val: el partit de bàsquet entre amics o la passejada pel carrer major; cavar l'hortet a cops d'aixada o ballar salsa en una escola de ball.

Quan el cor batega, l'ànima s'infla amb potència tântrica. Perquè sempre ens havien ensenyat que l'ànima era una mena de substància aèria i gasosa mentre que els anys van demostrant que l'ànima batega amb el ritme de la sang. Se m'acut que això deuria ser així perquè els capellans de poble que vam conèixer eren una mica blancs, ensotanats, poc atlètics i poc donats a la suada del partit de futbol. Tot plegat ens feia veure l'ànima com a cosa mancada de sang i suor.

Els anys, però, ensenyen que l'esport i el ball són maneres de donar forma a la nostra ànima angoixada. El ball, a més a més de les pulsacions del cor, suscita una nova forma de plaer: comptar els passos dels peus d'acord amb el ritme de la percussió.

El ball pot ser considerat en termes expansius, purament d'explosió i catarsi dionisíaca (que era l'estil que jo sempre havia usat en les festes majors de poble), o bé pot ser considerat com una forma de domesticar el cor i fer-li comptar les passes amb els peus. Perquè la ment té les seues raons a vegades molt fosques i els peus en tenen unes altres, de raons, probablement més alegres.

Les escoles de ball segueixen la segona opció: fer comptar el ritme del *son cubano* com el poeta compta un vers decasíl·lab. Comptar pot ser una forma de depurar el plaer, doncs.

Comptar és una forma de domar el cos. Ballar és una manera de conèixer-se tant o més profunda que la literatura (la combinació d'ambdues és quasi perfecta!).

Andreu Loncà

Andreu Loncà

Però, a més a més, el ball de parella comporta una nova forma de coneixement que rarament es pot aconseguir per altres vies: la parella entra en la negociació, en l'acord sospesat, la norma irònica (és l'home que mana!), la rialla compartida, l'emmotllar-se a les formes, ritmes i maneres de moure's de l'altre. Perquè cada persona es mou d'una manera molt particular, molt diversa: amb tics històrics, amb rigideses, amb flonjors, etc. Som tan diversos que també ballant ens manifestem diferents! El ball de parella com ara el *son cubano*, que aquí sempre s'ha conegut amb el nom de salsa, se sol fonamentar en la repetició d'un compàs de base: tres passos laterals a l'esquerra, tres passos laterals a la dreta. Després vénen les figures: jocs amb la teua parella que comporten una comprensió elemental d'un mateix i del seu eix fonamental: la pròpia columna vertebral. Ballar és una forma d'entrar en dialèctica amb els altres —amb l'altre. Ballar és sortir de la soledat, jugar amb l'altre per cercar el Ritme, la Bellesa i el Plaer. Què esperen per ballar?